

Dr Wendy L. Widder, Daniel, sesja 1, Wprowadzenie do Daniela

© 2024 Wendy Widder i Ted Hildebrandt

To jest dr Wendy Widder podczas jej nauczania na temat Księgi Daniela. To jest sesja 1, Wprowadzenie do Daniela.

Nazywam się Wendy Widder i będę prowadzić ten kurs na podstawie Księgi Daniela ze Starego Testamentu. Mam doktorat. uzyskał tytuł magistra studiów starożytnego Bliskiego Wschodu na Uniwersytecie Wolnego Państwa w Republice Południowej Afryki, tytuł magistra sztuki na Uniwersytecie Wisconsin w Madison oraz tytuł magistra teologii w Grand Rapids Theological Seminary w Grand Rapids w stanie Michigan. Od mniej więcej dziesięciu lat uczę i piszę na podstawie Księgi Daniela.

I jeśli mam być z tobą szczery, powiedziałbym, że znalazłem się w książce, a nie z wyboru. Daniel znajdował się naprawdę nisko na liście ksiąg Starego Testamentu, które chciałem dogłębnie przestudiować. To było dokładnie tam, może z Jobem.

Nie była to moja ulubiona książka, a częścią tego jest to, że dorastałam w tradycji, która na wiele sposobów podchodziła do Księgi Daniela, jakby była sposobem na wykreślenie czasów ostatecznych. I tak pojawiły się przepowiednie, a drugą połowę książki można było zestawić z wiadomościami. I szczerze mówiąc, w pewnym sensie było to dla mnie przerażające, ale także zniechęcające, ponieważ wydawało się, że te przewidywania staną się nieaktualne.

Zatem wszyscy musieliby zaktualizować swoje rozumienie Księgi Daniela i zmienić sytuację. Spędziłem z tą książką wystarczająco dużo czasu, aby wiedzieć, że jest w niej kilka naprawdę zagmatwanych rzeczy, a nie chciałem musieć porządkować wszystkich różnych stypendiów. Więc starałem się trzymać od tego z daleka.

Ale w pewnym momencie mojego życia, kiedy potrzebowałem wpisów do CV i trochę gotówki, zaproponowano mi możliwość prowadzenia dwutygodniowego intensywnego kursu o Danielu. Więc oczywiście powiedziałam, że bardzo chętnie. Zagłębiłem się w komentarze i spędziłem kilka bardzo intensywnych tygodni przygotowując się do prowadzenia tego kursu.

Ku mojej radości odkryłem, że ta książka nie jest tym, czym myślałem. Zamiast mapy na przyszłość, książka ta oferuje zachętę na dzień dzisiejszy. I właśnie takiej zachęty potrzebowałem. Znalazłem zachętę, która była o wiele bardziej odpowiednia dla osób, które uczyłem, niezależnie od tego, czy uczyły się w klasie, czy w ławce.

To była książka, która miała znaczenie na dzisiaj. Dla mnie było to bardzo ekscytujące. Jestem więc podekscytowana tą książką.

Spędziłem nad nią dużo czasu i jestem podekscytowany, że mogę podzielić się z wami kilkoma rzeczami, które, jak sądzę, przynosi nam ona, gdy dochodzimy do książki: słowami zachęty. Zatem podczas nadchodzących wykładów będziemy omawiać Księgę Daniela rozdział po rozdziale. Naszym celem jest przede wszystkim zrozumienie, jak pierwotni odbiorcy Księgi Daniela zrozumieliby ją najlepiej, jak potrafimy.

Oczywiście usunięto nas o tysiące lat i kilka kontynentów, a także wiele języków z pierwotnego kontekstu. Musimy więc włożyć mnóstwo pracy, aby znaleźć się w gronie oryginalnej publiczności. Ale najpierw chcemy spróbować to zrobić.

Ponieważ tylko wtedy, gdy zrozumiemy, co autor miał do powiedzenia pierwotnym odbiorcom, będziemy mogli zrozumieć, jakie to ma zastosowanie i co to oznacza dla nas dzisiaj. Kiedy uczę, lubię dawać pewne zasoby, rekomendacje. Jeżeli wybierasz się na to studium po raz pierwszy, to najpierw zachęcam Cię do zapoznania się z książką przed każdym wykładem.

Przeczytaj rozdział, zanim do niego przystąpisz, i posłuchaj, co mam do powiedzenia na ten temat. Ale także, jeśli szukasz dodatkowych zasobów, szczególnie w przypadku niektórych trudnych zagadnień, jest wiele rzeczy, które mogę polecić. Pozwólcie, że przedstawię wam krótki przegląd niektórych rzeczy, które uważam za szczególnie pomocne, zasobów, z których korzystałem lub które napisałem.

Zacznę więc od tego, co napisałem. Jest to część serii komentarzy biblijnych Story of God autorstwa Zondervana. To całkiem nowa seria, począwszy od 2015 roku.

Jest to więc książka naprawdę napisana dla pastorów i nauczycieli, nawet dla ludzi świeckich, którzy są zainteresowani studiowaniem z odrobiną głębi, ale nie z precyzją językową lub wszystkimi szczegółami, w których mógłbyś się zagubić, jeśli nie jesteś zaznajomiony ze starożytnymi studiami bliskowschodnimi. Więc polecam to. A w ciągu najbliższych kilku lat będę mieć kolejną książkę o Danielu z tej serii autorstwa Zondervana.

Tak wyglądają okładki. Egzegetyczny komentarz do Starego Testamentu. Ten będzie trochę bardziej pomocny, jeśli uczyłeś się hebrajskiego lub aramejskiego.

Jeśli tego nie zrobisz, możesz odnieść pewną korzyść, ale naprawdę byłoby najbardziej korzystne, gdybyś trochę pouczył się języków. Miejmy więc nadzieję, że ukaże się w 2020 roku. Taka jest nadzieja.

Innym naprawdę użytecznym zasobem jest NIVAC, komentarz do aplikacji NIV. To także dzieło Zondervana, a jego autorem jest Tremper Longman. Tremper Longman

wykonał wiele pracy nad Starym Testamentem i wykonuje naprawdę fantastyczną robotę, mówiąc językiem zrozumiałym dla ludzi.

Dlatego bierze pod uwagę naprawdę skomplikowane kwestie i przedstawia je w pomocny sposób. Potrafi w pewnym sensie usunąć rzeczy, które tak naprawdę nie mają znaczenia dla sposobu, w jaki dzisiaj stosujemy tę książkę. Więc polecam to.

To naprawdę popularna seria, a ta książka utrzymuje się na rynku przez długi czas. Jeśli chcesz zejść trochę głębiej i nadal pozostać ewangelikiem, polecam serię komentarzy do Starego Testamentu Apollosa. To dzieło Ernesta Lucasa.

To jest publikacja InterVarsity Press i Lucas wprowadzi Cię nieco głębiej w te kwestie i je przedstawi. Wykonuje dobrą robotę, przedstawiając wszystkie opcje, a następnie informując, którą preferuje, ale dopuszczając, że możliwe są również inne opcje. Jest to więc trochę wyższy poziom na poziomie akademickim, ale myślę, że nadal jest naprawdę użyteczny.

Inną bardzo popularną serią, z której wiele osób ma cały zestaw, jest Word Biblical Commentary. To jest Daniel i jest autorstwa Johna Goldingaya. Program Word ponownie dobrze radzi sobie z przedstawianiem problemów.

Goldingay przyjmuje wiele literackich podejść, więc jeśli cię to interesuje, robi to świetnie. Podoba mi się ten komentarz, ale komentarze w programie Word są dla mnie trudne. Nie każdy ma takie doświadczenie.

Informacje są świetne, ale czasami trochę trudno mi je znaleźć, co dla mnie jest prawdopodobnie ważniejsze niż książka. Jeśli przejdiesz do bardziej krytycznej nauki lub głównego nurtu stypendiów, uczonych, którzy nie identyfikowaliby się jako ewangelicy, to tak naprawdę istnieją dwa standardy, które są dość nowoczesne. Klasyk, mówię klasyk, jest z 1993 roku, ale to klasyk, Hermeneia .

To jest John Collins. John Collins wykonał mnóstwo pracy nad literaturą apokaliptyczną. To z pewnością jedna z jego specjalności.

Ma książki na ten temat. Ale jest to najlepsze dostępne krytyczne, nowoczesne lub aktualne stypendium krytyczne. Ostatnią publikacją zawierającą komentarze jest Biblioteka Starego Testamentu, Daniel, autorstwa Carol Newsome.

Istnieje więc Biblioteka Starego Testamentu, starsza wersja, autorstwa, jak sądzę, Norma Porteusy. Ta ukazała się w 2014 roku, więc jest aktualizowana przez różnych autorów i jest to również naprawdę pomocne źródło, ale znowu jest to bardziej krytyczne podejście, inne spojrzenie na Pismo Święte niż ja, jaki miałbym i jaki miałiby ewangelicy, ale bardzo pomocne w uzyskaniu stypendium na temat Daniela. Jeśli jesteś pastorem lub nauczycielem i naprawdę chcesz po prostu omówić

wszystkie szczegóły, jak mogę to zastosować? Jak mam tego uczyć ludzi? Do tego są też doskonałe źródła.

Brian Chappell pisze wspaniałe książki dla pastorów i ma ich całą serię. To jest Ewangelia według Daniela, podejście skoncentrowane na Chrystusie. To jest Baker, przegląda książkę, ale odrabia pracę domową, ale pomaga też naprawdę zobaczyć, jak ją zastosować, jak ją głosić.

Bardziej wyraźnie na temat głoszenia znajduje się w Sidney Griedanus, Foundations for Expository Sermons, Preaching Christ from Daniel. To jest choroba Erdmana i jest również bardzo pomocna, ponieważ muszę głosić Danielowi, co mam zrobić? Sama znajomość całego stypendium i wszystkich opcji mi nie pomaga. Jak to głosić? Ostatnia księga, kiedy dotrzemy do drugiej połowy Księgi Daniela, wypłyniemy na bardzo trudne, zagraniczne wody, literaturę apokaliptyczną.

To jest trudne. Myślę, że jedną z najtrudniejszych rzeczy w Księdze Daniela jest to, że ostatnie dwa rozdziały szczególnie przenoszą nas przez okres w historii Izraela, który dla wielu z nas jest nieznany, czyli okres Drugiej Świątyni. Porozmawiamy o tym dużo później, ale to naprawdę zawiła, zagmatwana historia, pełna nazwisk ludzi, których nie znamy, nie pamiętamy, miejsc, których nie znamy, i można się zgubić.

Zatem najlepszym i najbardziej czytelnym źródłem, jakie znalazłem, jeśli chodzi o zapoznanie się z historią okresu międzytestamentalnego lub Drugiej Świątyni, jakkolwiek chcesz to nazwać, jest dzieło Anthony'ego Tomasino. Nazywa się Judaizm przed Jezusem, wydarzenia i idee, które ukształtowały świat Nowego Testamentu. To było przez IVP, InterVarsity Press.

Kiedyś to było wyczerpane. Nie jestem pewien, czy wrócił, ale możesz znaleźć wszystko w Internecie, więc jestem pewien, że tam jest. To naprawdę czytelne, wspaniałe źródło informacji na temat historii.

Spróbuję więc odwołać się do autorów i książek, z których korzystałem na bieżąco, ale to po prostu da ci kilka innych miejsc do studiowania, jeśli jesteś zainteresowany zgłębianiem Księgi Daniela. W dalszej części tego pierwszego wykładu chciałbym dokonać przeglądu zagadnień związanych ze studiowaniem księgi, a następnie przyjrzeć się, jak Księga Daniela wpisuje się w chronologię Starego Testamentu, chronologię Żydów i ogólną historię Biblii. Przyjrzymy się zatem harmonogramowi i przyjrzymy się problemom.

Zatem Księga Daniela jest naprawdę wyjątkową księgą Starego Testamentu. W Bibliach angielskich następuje po Izajaszu, Jeremiaszu, Ezechielu i Danielu. To jeden z głównych proroków.

Ma 12 rozdziałów, ale jest naprawdę wyjątkowy. Nie jest to księga prorocza, jak inni prorocy. Znajdują się w nim historie narracyjne.

Daniel i jaskinia lwa to nie brzmi jak proroctwo. Szadrach, Mészach i Abed-Nega to też nie brzmi jak proroctwo. Zawiera więc naprawdę wyjątkowe historie, które zapadają w pamięć, a nawet bawią, a mimo to ma to być księga prorocza.

Ma więc dwie naprawdę odrębne sekcje. Pierwsza połowa to historie narracyjne. Druga połowa to te dzikie i zwariowane wizje.

Próba zrozumienia, jak te dwie rzeczy łączą się w jedną książkę, jest wyzwaniem. Mamy zatem dwa różne gatunki. Kolejną rzeczą, która jest naprawdę wyjątkowa w Księdze Daniela, jest to, że pojawia się w dwóch językach.

Zatem większość Starego Testamentu została napisana w języku hebrajskim. Jest też kilka ksiąg, które zawierają małe fragmenty aramejskiego, który jest językiem siostrzanym, o którym porozmawiamy trochę więcej. Ale Daniel ma sześć rozdziałów po hebrajsku i sześć rozdziałów po aramejsku.

Jedyną inną księgą Starego Testamentu, w której występuje znaczna ilość języka aramejskiego, jest Księga Ezdrasza. Tak więc Ezdrasz został napisany po wygnaniu do społeczności powracającej do swojej ziemi. A oni byli wówczas prowincją perską.

A lingua franca, ówczesnym językiem handlowym, był aramejski. Zatem w Księdze Ezdrasza znajduje się pewna korespondencja. Nie jest niczym niezwykłym, że dochodzimy do księgi hebrajskiej, ale mamy korespondencję napisaną po aramejsku, ponieważ w tym języku faktycznie byłyby zapisane listy.

Zatem kiedy perscy namiestnicy i królowie piszą tam i z powrotem, robią to po aramejsku. Możemy to zatem wyjaśnić w Księdze Ezdrasza. Kiedy już dotrzemy do Daniela, przechodzimy przez rozdział pierwszy, będący opowieścią o wzięciu Daniela i jego przyjaciół do niewoli.

Podejmują decyzję, że nie będą jeść królewskiego jedzenia. Rozdział pierwszy. Rozdział drugi opowiada historię Nabuchodonozora, który śnił o tym wspaniałym posągu.

Nie wie, co to znaczy. Ale zanim w ogóle zagłębisz się w tę historię, język zmienia się na aramejski. I pozostaje aramejski przez cały rozdział drugi, od wersetu czwartego, rozdział trzeci, rozdział czwarty, rozdział piąty, rozdział szósty, a w rozdziale siódmym nadal jest aramejski.

A potem wracamy do języka hebrajskiego. I tak naprawdę nie ma żadnego powodu. Dlaczego to się zmieniło? Jaki jest cel posiadania innego języka? To czyni go wyjątkowym w Starym Testamencie.

Jest wyjątkowy ze względu na drugą połowę i apokaliptyczną część. Tak naprawdę w Starym Testamencie nie ma zbyt wiele literatury apokaliptycznej. Najbardziej znany nam w Biblii jest Nowy Testament, Księga Apokalipsy, co oznacza apokalipsy, objawienie.

To ewidentna apokalipsa. Czasami, kiedy dochodzimy do objawienia, widzimy obrazy, które są szalone i dziwne, i nie jesteśmy do końca pewni, jak je zinterpretować. To literatura apokaliptyczna.

W Starym Testamencie jedynym miejscem, w którym pojawiają się tego typu rzeczy, nie jest Daniel. Dlatego trochę trudno jest zrozumieć, jak to rozumieć w kontekście Starego Testamentu. Jeszcze jedną rzeczą związaną z językami i gatunkami jest to, że sprawia to Danielowi trudności.

Mówiłem ci, że ma dwa gatunki. Jest hebrajski i aramejski. Przepraszam, dwa gatunki.

Ma narrację i jest apokaliptyczny. A narracja to rozdziały od 1 do 6. Apokaliptyka to rozdziały od 7 do 12. OK, całkiem schludny i czysty podział, prawda? Ma dwa języki.

Zawiera język hebrajski i aramejski. Cóż, hebrajski to rozdział 1. Pierwsze cztery wersety rozdziału 2, a właściwie pierwsze cztery i pół wersetu, jeśli chcesz zachować techniczny charakter, a następnie rozdziały od 8 do 12 są w języku hebrajskim. Język aramejski zaczyna się w rozdziale 2, 4b i trwa aż do końca rozdziału 7, który moim zdaniem ma 27 wersetów.

Mamy więc dwa gatunki, dwa języki, ale to tak naprawdę nie pokrywa się. Nie da się uporządkować tej książki. Nie można powiedzieć, coż, narracja jest w całości hebrajska. Apokalipsa jest w całości aramejska.

Wystarczająco łatwe. To bałagan. Co więc z tym zrobić? To po prostu książka wymagająca.

To osobliwość w Starym Testamencie, co sprawia, że jest o wiele zabawniej. Zatem trudne jest to, że kiedy przychodzimy do Biblii, aby ją studiować, chcemy zadać szereg pytań na temat tekstu. To nie jest tak, jak brać gazetę do ręki, to jest nasz czas i nasze miejsce.

Rozumiemy tę kulturę. Rozumiemy sens artykułu. To nie jest tak, jak wziąć do ręki powieść, której akcja prawdopodobnie rozgrywa się w miejscu, które znamy.

Łatwo zrozumieć, co autor miał na myśli. Biblia jest starożytną księgą. Pisana była w różnym czasie, w różnych miejscach i przez różnych ludzi.

Nie było nam to pisane. John Walton, badacz Starego Testamentu w Wheaton, uwielbia powtarzać, że Biblia nie została napisana dla nas, ale dla nas. Zatem sztuka, a raczej zadanie studiowania Biblii polega na zrozumieniu, co powiedziała ona swoim pierwotnym odbiorcom, ale jakie ma to znaczenie dla nas dzisiaj? Kiedy więc dochodzimy do tej starożytnej literatury, pojawia się wiele pytań, które chcesz zadać, i jest to prawdą niezależnie od tego, co studiujesz w Biblii.

Chcesz zapytać, kto to napisał? Więc kto jest autorem? W przypadku niektórych ksiąg biblijnych jest to naprawdę jasne. Ja, Paweł, do kościoła, gdziekolwiek. Paweł to napisał.

I moglibyśmy, istnieją spory na temat tego, czy jest to wiarygodne, czy to prawda, ale nie o to chodzi. Książka twierdzi, że została napisana przez Pawła. W Starym Testamencie mamy kilku, całą masę proroków.

Izajasz, oto wizje, które miał Izajasz, syn Amosa. Zatem często autor wyraża się jasno i często nie. I jest to bardzo prawdziwe w Starym Testamencie, gdzie księgi są pod każdym względem anonimowe.

Być może istnieje tradycja dotycząca tego, kto to napisał, ale sama książka nigdy tego nie twierdzi. Więc kto jest autorem? No cóż, może Danielu? W drugiej połowie książki dość łatwo to obronić. Jest napisane: Ja, Daniel, miałem wizje i powiedziałem, widziałem to, więc jest napisane tak, jakby Daniel opowiadał wam tę historię.

Pierwsza połowa książki nie rości sobie pretensji do autorstwa. Istnieją historie o Danielu, ale nie jest powiedziane, że Daniel je napisał. Więc, autorze, tak naprawdę nie wiemy.

Data, kiedy książka została napisana? W Księdze Daniela jest to ogromny problem i każe wam poczekać do następnego wykładu, aby powiedzieć wam, jaki to rodzaj ogromnego problemu. Czasami w księgach biblijnych mamy dobre przecucie, kiedy dana księga została napisana w oparciu o wydarzenia, które przepowiada, lub rzeczy, które już się wydarzyły, więc ty, cóż, to się nie wydarzyło tutaj, ponieważ mówią o tym wydarzeniu, więc to musi przynajmniej tu być. Można więc umiejscowić ją historycznie na podstawie tego, co mówi księga, i w ten sposób datować księgę biblijną, chociaż nie zawsze jest to możliwe.

A więc autor, data, gatunek. Gatunek to naprawdę ważne pytanie. Gatunek oznacza po prostu rodzaj pisarstwa.

Co to za pismo? Czy ma charakter narracyjny? Czy to historia? Cóż, inaczej rozumiemy historie. Czy to proroctwo? Inaczej rozumiemy proroctwa. Czy to genealogia? Gatunek dyktuje, jak coś czytamy i jak to rozumiemy.

Cóż, Księga Daniela zawiera dwie różne księgi, a jedna z nich jest naprawdę dziwna, więc nie zawsze jesteśmy pewni, jak to zinterpretować. Kim była publiczność? Kto był pierwotnym odbiorcą tej książki i jaka była jej akcja? Jaki jest kontekst historyczny, do którego być może autor odnosi się w swoich tekstach i jaki jest tego cel? Dlaczego napisali tę książkę? To są wszystkie pytania, które chcesz przynajmniej zadać, gdy dojdiesz do fragmentu lub księgi biblijnej. Być może nie będziesz w stanie odpowiedzieć na wszystkie, ale chcesz zadać pytanie.

Zobacz, jak blisko jesteś odpowiedzi. Księga Daniela jest jedną z najbardziej dyskutowanych ksiąg w prawie wszystkich tych kategoriach. Jeśli sięgniesz po którykolwiek z tych komentarzy, niektóre z nich przedstawią ci problem bardzo zwięźle, a inne, jak krytycy John Collins i Carol Newsome, podają szczegóły.

Dlaczego przyjęto taki konkretny pogląd? Dlaczego przyjęto taki konkretny pogląd? Cóż, w takim razie jest jeden tutaj. To bardzo skomplikowana książka, jeśli chodzi o wszystkie te pytania. Tak więc w następnym wykładzie przyjrzymy się tym pytaniom nieco bardziej szczegółowo, szczególnie w przypadku Daniela, ale wiedźcie, że zbliżając się do tej książki, aby ją przestudiować, mamy wiele pytań, na które nie możemy odpowiedzieć.

Możemy zrobić wszystko, co w naszej mocy i zobaczymy, jakie są opcje, ale są wierzący w Biblię chrześcijanie, którzy będą mieli odmienne zdanie na wszystkie te sprawy. Niektórzy krytyczni uczeni mają nawet odmienne zdanie na temat niektórych z nich. Więc to jest problem z Danielem.

Studia nad Danielem stanowią dla niego wyzwanie. To wszystko, co chcę zrobić, jeśli chodzi o te pytania. Resztę zajęć chcę spędzić na umiejscowieniu Księgi Daniela w historii Biblii, w historii Starego Testamentu, w historii Izraela, a nawet wykroczeniu nieco poza miejsce, w którym kończy się Stary Testament.

Zobaczmy więc, jak najlepiej to zrobić. Lubię korzystać z osi czasu. Mam tendencję do bycia wzrokowcem.

Mój znacznik wytrzyma. Mamy tu zatem historię biblijną i trochę dalej, oraz małą przerywnik, która nie jest zapisana w Biblii. Zatem Biblia zaczyna się w Księdze Rodzaju od historii stworzenia i nie będę próbował ustalać tej daty.

Po prostu wypuścimy strzałkę w tę stronę i niezależnie od tego, jaki jest twój pogląd na stworzenie, po prostu wpisz datę. A zatem zaczyna się od Księgi Rodzaju, stworzenia świata, a następnie prowadzi nas przez historię tego, jak świat staje się

tak zepsuty i tak zły, że Bóg dochodzi do punktu, w którym zaczyna od nowa i taka jest historia potopu. Cóż, po potopie sytuacja się pogorszyła, a potomkowie Noego rzeczywiście wiedzą lepiej niż Noe i jego poprzednicy.

Kiedy więc dochodzimy do rozdziału Rodzaju 12, mamy naprawdę kluczowy punkt w historii Starego Testamentu i historii Biblii. W Księdze Rodzaju 12 mamy wprowadzenie postaci Abrahama, a Abraham zostaje wybrany przez Boga i powołany ze swojego domu w Mezopotamii, aby udać się do ziemi, którą Bóg mu pokaże i ostatecznie da jemu i jego potomkom. Zatem powołanie Abrahama wyznacza bieg reszty Biblii.

To jest Boży wybór Abrahama i obietnica Jego wybranego ludu, poprzez który będzie On realizował swój plan odkupienia dla świata. Cóż, potomkowie Abrahama tak naprawdę nie zamieszkują tej ziemi. Nie są właścicielami ziemi.

To nie jest ich. Kilka drobiazgów tu i ówdzie, ale oni nie są właścicielami tej ziemi i ostatecznie, pod koniec Księgi Rodzaju, nie ma ich nawet na tej ziemi. Zabrano ich do Egiptu, ponieważ w kraju panował głód, a w Egipcie było jedzenie, a Bóg był na tyle łaskawy, że przygotował im drogę do Egiptu.

Kilka lat wcześniej zesłał Józefa na dół – co nie było najlepszym sposobem na zesłanie. Zstał za szkle sprzedawane przez swoich braci, ale Bóg wykorzystał sytuację Józefa, aby wynieść go na miejsce władzy w Egipcie, tak że gdy jego lud w ziemi izraelskiej był głodny, mógł przyjść do Egiptu, a Bóg zaopatrzył dla ich zbawienia.

No cóż, sprawy potoczyły się źle. W Egipcie zrobiło się źle, a ludzie zostali niewolnikami, a faraon, który nie znał Józefa, nie znał całej historii, jak tam dotarli i co robili, nie lubił Żydów. W tamtym momencie nie lubił Hebrajczyków.

Grozili Mu przez nich, więc wziął ich do niewoli i są w niewoli w Egipcie, cierpią ucisk i niewolę, i wołają o wybawiciela, a Bóg wskrzesza Mojżesza, a Mojżesz ostatecznie wyprowadza lud z Egiptu w tak zwanym Exodusie. Wydarzeniem Exodusu jest wyprowadzenie i jest ono opisane w Księdze Wyjścia, i istnieją różne poglądy na temat daty tego wydarzenia, od około 1400 do 1200 roku p.n.e., nieco później. Nie będziemy w to wchodzić.

Podamy je z grubsza jako daty Exodusu. Bóg wyprowadza swój lud, zabiera go na pustynię i ostatecznie prowadzi do ziemi obiecanej. Przychodzą do ziemi obiecanej pod rządami Jozuego, a Bóg daje im tę ziemię.

W Księdze Jozuego masz historię o tym, jacy oni są; Powiedziałbym, jak zabierają tę ziemię, ale tak naprawdę jest to sposób, w jaki dostają tę ziemię, ponieważ robi to Bóg. Nie mają wystarczającej mocy, aby tego dokonać. Bóg jest tym, który daje im tę

ziemię, a ludzie osiedlają się w tej ziemi i czują się w niej trochę za dobrze, ale nie dostali, nie zniszczyli całego ludu, którego Bóg kazał im zniszczyć.

Nie zajęli tej ziemi całkowicie, więc nadal mieli sąsiadów praktykujących bałwochwalcze praktyki, więc poczuli się trochę zbyt komfortowo i zamiast żyć tak, jak Bóg chciał, żeby żyli na tej ziemi, naprawdę stali się bardziej podobni do Kananejczyków w Ziemia. Niektórzy autorzy nazywają to kanaanizacją Izraelitów. Zamiast wyróżniać się jako wyjątkowy lud Boży i żyć zgodnie z przymierzem, które dał im za pośrednictwem Mojżesza, stają się bardziej podobni do Kananejczyków.

A kiedy dojdiesz do Księgi Sędziów, zobaczysz naprawdę obskurny opis tego, jak lud Boży stał się bardziej podobny do Kananejczyków niż lud Boży. Widzą wszystkie praktyki swoich sąsiadów i przyjmują je jako własne. Czczą innych bogów i składają ofiary innym bogom.

W Księdze Sędziów jest kilka naprawdę strasznych historii, które możesz przeczytać innym razem i zobaczyć, jak naprawdę nie żyli zgodnie z przymierzem. Pod koniec Księgi Sędziów w Izraelu panuje moralny bałagan. To po prostu chaotyczny bałagan, a oni wołają o króla.

Chcą mieć króla takiego, jakiego mieli ich sąsiedzi, dlatego w Księdze Samuela Bóg powołuje im króla. Pierwszym królem jest Saul, który nie radzi sobie dobrze i zostaje odrzucony przez Boga. Drugim królem jest Dawid, a Dawid staje się przykładem tego, czego Bóg chce od króla.

Jest człowiekiem według Bożego serca i Bóg obiecuje Dawidowi dynastię, która będzie żyć wiecznie. Wieczna sprawiedliwość zostanie ostatecznie wprowadzona poprzez ród Dawida. Syn Dawida, Salomon, jest znany z wielu rzeczy.

W tej klasie najbardziej interesuje nas to, że zbudował świątynię. Zatem Salomon jest królem; cóż, najpierw umieścimy tu Davida. Król Dawida około tysiąca lat p.n.e., posługując się tutaj okrągłymi liczbami.

Jego syn Salomon jest jego następcą, zbudował pierwszą świątynię, która była miejscem zamieszkania Boga, ale Bóg dał jasno do zrozumienia, że nie potrzebuje miejsca do zamieszkania. To naprawdę było miejsce, do którego ludzie mogli przychodzić, aby spotkać się z Bogiem i gdzie mogli oddawać cześć Bogu w miejscu świętym i przeznaczonym dla Niego. Salomon uczynił podczas swego panowania wiele dobrego, ale uczynił też wiele zła.

Więcej obrzydliwych historii można znaleźć w Biblii. Kiedy on umiera, jego królestwo przechodzi na jego syna Roboama. Roboam był młody i głupi, więc odziedziczył praktyki swojego ojca. Salomon mocno uciskał lud, częściowo po to, by zapłacić za świątynię i swój pałac.

Pod rządami Salomona byli dość uciskani. Kiedy więc Roboam obejmuje tron, pyta swoich doradców, co mam zrobić? Ponieważ ludzie powiedzieli: zmniejsz nasze brzemień; twój ojciec był dla nas bardzo surowy; zmniejszyć obciążenie. Roboam pyta: powinienem zmniejszyć ich ciężar, czy nie? Doradcy jego ojca, najstarsi spośród jego doradców, twierdzili, zdecydowanie zmniejszają obciążenie.

A jego kumple powiedzieli: nie, możesz udowodnić, że jesteś lepszy od swojego ojca. Jesteś silniejszy niż twój ojciec. Roboam wysłuchał swoich rówieśników, osób w bliższym mu wieku, i powiedział: OK, myślisz, że mój ojciec był zły? Jestem dużo gorszy. A więc pod rządami Roboama w 922 r., ups, to nie jest właściwe miejsce. Właściwie to idzie tutaj.

922, królestwo się rozpada. Znajdziesz na to kilka różnych dat. Trzymam się 922, ale królestwo się rozpada.

Królestwo północne, składające się z 10 pokoleń, wyznaczyło na swego króla Jeroboama. To jest północne królestwo. Technicznie rzecz biorąc, jest to także Izrael.

W południowym królestwie żyje 10 plemion. Królestwo południowe to królestwo południowe, stworzyło nazwy, ale można je zapamiętać geograficznie. Technicznie rzecz biorąc, jest to Juda.

Do królestwa południowego należy Jerozolima, czyli świątynia zbudowana przez Salomona. A ich pierwszym królem jest Roboam. Zatem teraz mamy podzielone królestwo, podzielone królestwo, jak się czasem o tym mówi.

Mamy królestwo północne i królestwo południowe. Królestwo północne, jeśli czytasz relacje w Księgach Królewskich i Kronikach, nie ma dobrych królów. Wszyscy podążają drogami Jeroboama; wszyscy są źli i czynią zło w oczach Pana.

Ostatecznie w 722 roku północne królestwo przypadło narodowi asyryjskiemu. W tym momencie w pewnym sensie znikają z historii biblijnej. Południowe królestwo ma po drodze kilku dobrych królów.

Być może słyszeliście o Ezechiaszu. Ezechiasz był dobrym królem. Asa, jest tam jeszcze kilku innych.

Najstłynniejszy Ezechiasz i Jozjasz. Dwóch dobrych królów. I ze względu na tych królów, którzy poszli za Bogiem lub, jak mówi Biblia, którzy poszli drogą swego ojca Dawida, Bóg przedłużył nieco życie południowego królestwa, ale uznał, że nadal trwa wiele buntu.

Mamy złych królów, dobrych królów, złych królów, złych królów, dobrych królów i tę naprzemiennność. Bóg przemawia do tej sytuacji poprzez swoich proroków. Zatem jego prorocy przybywają zarówno na północ, jak i na południe i wzywają lud do powrotu do przymierza.

Bądź wierny i przestrzegaj przymierza, bo jeśli tego nie zrobisz, spełnią się wszystkie postanowienia zawarte w przymierzu. Spadną na nas klątwy. Wyjedziemy na wygnanie.

Zostały one ustanowione podczas zawierania przymierza. Jeśli nie powrócicie do przymierza, te rzeczy się spełnią. Masz więc imiona takie jak Izajasz i Jeremiasz.

Ezechiel faktycznie jest na wygnaniu. Lamentacje technicznie rzecz biorąc nie są prorokiem. Daniel, trzymaj się tego.

Ozeasza, Joela i Amosa, jest ich jeszcze 12. I wszystkie w większości mieszczą się w tej historii. Kilku z nich jest po.

Ale oni przemawiają do ludu, próbując go przywołać do przymierza, które Bóg zawarł z nim na Synaju. Wzywajcie ich do wierności, aby trwało ich królestwo. Jozjasz jest królem w roku 609 i trochę wcześniej.

Był dobrym królem. Wszelkiego rodzaju reformy, które wprowadził, na wiele sposobów przywróciły ludziom wierność Bogu. Ale w 609, och, jeszcze jedną rzecz musimy tu założyć.

Mówimy więc o życiu w Izraelu. Ale Izrael to tylko mały, mały naród w znacznie większym świecie. Tak więc, podczas gdy to wszystko dzieje się w Izraelu, należy w pewnym sensie pamiętać, że na dużej scenie istnieją światowe imperia.

W tych imperiach zachodzą zmiany władzy. Pozwól więc, że spróbuję zbliżyć się do odpowiednich dla Ciebie dat. Zatem w pierwszych latach podzielonej monarchii mamy Asyrię jako potęgę światową.

Asyria to ta, pod którą upadnie północne królestwo. Ale około 612 r. Asyria wpada w ręce Babilonu. Rok 612 ma miejsce, gdy miasto Niniwa, najbardziej znane ze względu na Jonasza, zostało zdobyte przez Asyrię jako stolica Asyrii, przypadło Babilonowi.

Zatem Babilon staje się w tym momencie potęgą światową. I pozostają u władzy do około 539 roku, mniej więcej tutaj. Następnie scena przenosi się na Persję jako światową potęgę.

A następcą Persji będzie Grecja, a konkretnie Aleksander, co nas sprowadzi na dół, podaj właściwe daty, 332. Przeniesiemy się do Grecji, epoki hellenistycznej. Rzym pojawia się dokładnie tutaj.

A to zabierze nas do Nowego Testamentu i dalej. Tak więc na scenie światowej mamy ogromne imperia walczące ze sobą. Muszę gdzieś tu umieścić mapę.

Wrócę do tego. I ta walka o władzę, w którą Izrael, ten mały naród z bardzo małą potęgą światową, często zostaje wciągnięty w środek tych walk. Nie mogą też pozostać osamotnieni, więc zostają wasalami lub podlegają jednej z tych większych mocy.

Dlatego składają im hołd. Cóż, Jozjasz, tutaj, w roku 609, płacił, rzeczywiście płacił, Juda był wasalem. W roku 609 Egipt, którego nie ma na górze, nadal był na świecie i był głównym graczem powodującym wiele konfliktów.

Faraon Necho z Egiptu udał się na północ, aby spotkać się z Babilończykami. A Jozjasz wyszedł, żeby go powstrzymać, bo nie chciał, żeby tak się stało. A Jozjasz zginął w bitwie w roku 609.

Potem, od 609 do około 587 tutaj, następuje przewrót królów Judy, prawie jak drzwi obrotowe. I nie będę was omawiał tej listy, ale jest trzech lub czterech z nich, którzy w krótkich odstępach czasu od Jozjasza, dwóch jego synów i jednego z jego siostrzeńców, to po prostu bałagan. Są także wasalami Babilonu, a konkretnie Nabuchodonozor.

I niekoniecznie lubią być wasalami. Niektórzy z tych królów będą walczyć i buntować się nieco bardziej niż inni. Wreszcie Nabuchodonozor zdobył go w 587 r.

Miał już dość zbuntowanych królów Judy. Tak więc w roku 587 przybywa i Jerozolima upada. Świątynia zostaje spalona, a ludzie udają się na wygnanie.

Na tym polega ten divot. Daniel należy do ludu uprowadzonego na wygnanie. Nie został zabrany w 587.

Zabrano go wcześniej, ale pamiętajcie, mówiłem wam, że było kilka powstań przeciwko Nabuchodonozorowi. Przyjechał więc kilka razy i za każdym razem zabierał ze sobą ludzi. Zatem Daniel jest na wygnaniu.

Daniel żyje w tym okresie na wygnaniu. Pierwsze sześć rozdziałów Księgi Daniela opisuje historie, które wydarzyły się podczas wygnania, gdy Daniel i jego przyjaciele służyli królom babilońskim. Akcja pierwszych sześciu historii rozgrywa się w tym okresie.

Wizje, jakie Daniel ma w drugiej połowie książki, a także sama wizja, kiedy ją widzi, rozgrywają się w tym okresie. Podobnie za panowania Nabuchodonozora, za panowania Cyrusa. Zatem on ma tę wizję w tym okresie, ale wizje te dotyczą ram czasowych tutaj, na dole.

Konkretnie, patrzą na okres historii tutaj, a słynny, przynajmniej znany ludziom studiującym Biblię, Antioch IV Epifanes, był królem Seleucydów, który uczynił przywróconą Judeę, uczynił ich życie nieszczęśliwym. Więc trzymaj się tego. Wróć do tego za chwilę.

539, lud na wygnaniu może powrócić pod rządami Cyrusa, Cyrusa Persa. Pozwala uwięzionym ludom wrócić na swoje ziemie. Daje im nawet trochę funduszy na odbudowę świątyń.

Tak więc ludzie wracają w 539 roku i odbudowują swoją świątynię. W 515 r. następuje poświęcenie nowej świątyni. Nazywamy to więc drugą świątynią.

Miejmy nadzieję, że od czasów drugiej świątyni do roku 70 n.e. będziemy mieli tak zwany okres drugiej świątyni. Jest to okres, w którym stoi druga świątynia. Został więc zbudowany i ponownie poświęcony w 515 r., a został zniszczony w 70 r. przez Rzymian.

Zatem ten okres nazywany jest drugim okresem świątynnym. Inną ramą czasową, która tu się pojawia, a którą czasami się tu porusza, jest okres międzytestamentowy. Mamy przez to na myśli okres pomiędzy końcem Starego Testamentu a początkiem Nowego Testamentu.

Tak więc, jak powiedziałem, trudno jest datować księgi, ale Malachiasz, który jest ostatnią księgą Starego Testamentu, powiedzmy, że około 450. To jest Malachiasz. Księga Mateusza opisuje narodziny Jezusa i dalsze losy.

Zatem, z grubsza powiemy tutaj o Księdze Mateusza. Dlatego ten okres nazywa się okresem międzytestamentowym. Jest to mniejszy fragment drugiego okresu świątynnego.

OK, Grecja. Aleksander Wielki. Aleksander Wielki w zasadzie przejął znany świat starożytnego Bliskiego Wschodu i posiadał rozległe imperium.

To on pokonuje Persję. Ale Aleksander zmarł młodo, nie mając spadkobiercy. Co więc stało się z jego ogromnym królestwem? Cóż, sprawa została podzielona pomiędzy kłócących się generałów.

A więc jest ich co najmniej czterech. Historycy będą się spierać, czy było ich więcej. Nas interesuje tylko dwójka z nich.

Dwoje na których nam zależy to Seleukos i Ptolemeusz. P milczy. Seleukos i Ptolemeusz byli dwoma generałami Aleksandra Wielkiego.

Kiedy zmarł bezpotomnie, a jego ogromne królestwo zostało rozdzielone pomiędzy jego generałów, byli oni dwoma beneficjentami. Seleukos otrzymał część syryjską i dalej, ale dla naszych celów po prostu się tym przejmujemy. Teraz potrzebujemy mapy.

Pozbądź się tej części. Bardzo fantazyjna starożytna mapa Bliskiego Wschodu. Zatoka Perska, tutaj.

OK, wiesz co to jest? Pozwol sobie powiedzieć. To jest Morze Śródziemne. To jest rzeka Nil.

Więc teraz już wiesz, że to jest Egipt. To jest mniej więcej Zatoka Perska. Mamy Półwysep Synaj, którym nie będziemy się przejmować, ale to już tutaj.

To rzeka Jordan, płynąca pomiędzy Jeziorem Galilejskim a Morzem Martwym. To tyle. Więc teraz i wy wiecie, że to jest ziemia Izraela.

Jeśli jeszcze nie wyśledziłeś mapy ani nie sprawdziłeś jej w Google , prawdopodobnie powinieneś to zrobić. Egipt, ziemia Izraela. Tutaj, tak, to naprawdę jest nieproporcjonalne, ale tak czy inaczej.

Tutaj jest Babilon i Persja itd., a Seleukos był następcą Aleksandra.

Potrzebujemy nowego koloru. Niebieski. Seleukos zdobywa to terytorium.

Ptolemeusz zdobywa to terytorium. Czy widzisz problem? To dwaj generałowie, dwóch z co najmniej czterech, którzy wiecznie toczą spary o terytorium. Wszyscy chcą więcej terytorium.

Seleukos jest tutaj, w Syrii. Ptolemeusz jest tutaj, w Egipcie. Cóż, dobry smutek.

Kto ma rację pomiędzy nimi? Izrael. Dlatego Izrael często nazywany jest krainą pomiędzy. Dlatego.

Utknęli pomiędzy walkami o władzę na starożytnym Bliskim Wschodzie. Egipt, Babilon, Persja. Dalej w historii mamy Hetytów.

Masz wszelkiego rodzaju wielkie imperia walczące o terytorium i władzę. I zawsze wędrują przez Izrael. Izrael to kraina pomiędzy.

Zatem po Aleksandrze Wielkim mamy Seleukosa i Ptolemeusza. W tym okresie o to terytorium toczy się mnóstwo walk. I tak w tym okresie Juda jest miotana tam i z powrotem.

Czasami więc podlegają królom Seleucydów. Czasami podlegają królom Ptolemeuszy. To idzie tam i z powrotem.

A sprawy nigdy nie są zbyt dobre. Nigdy nie są niezależni. Zawsze podlegają jednemu z tych innych królów.

Więc to jest Seleukos tutaj. Oj, Seleukosie. Jego najśłynniejszym sukcesem w badaniu Daniela jest Antioch IV.

Zatem Antioch IV będzie królem Seleucydów około 170 roku p.n.e. A on chce Egiptu. Chce egipskiej ziemi.

Dlatego Antioch IV stara się zdobyć więcej terytoriów, toczy się ciągła walka. Musi przemierzać Izrael. I są walki o władzę.

W Izraelu są ludzie, którzy są zwolennikami Seleucydów. A inni mówią: nie, zwolennik Ptolemeusza. Zatem macie frakcje w Izraelu.

A potem mamy sparingowe narody. To bałagan. Tak więc w pewnym momencie historii Antioch IV zostaje pokonany w Egipcie.

Wrócimy do tego znacznie później. Jeśli jesteś bardzo zainteresowany, to jest to książka, na której Ci zależy. To powie Ci wszystkie szczegóły.

Antioch IV schodzi do Egiptu. I zostaje upokorzony po żenującej porażce. A w drodze powrotnej wyładowuje swój gniew na Żydach w Jerozolimie.

W trakcie tych wydarzeń jego żołnierze bezczeszczą świątynię. Ofiarowują świnie na ołtarzu. Ustawili posągi greckich bogów.

Zasadniczo kalają świątynię do tego stopnia, że nie można już z niej korzystać. I tak się dzieje w 167. Zatem w 167, świątynia jest zbezczeszczona i nie można z niej korzystać.

Jest też grupa mesjaszy, z braku lepszego słowa, powstających w tym okresie, obiecujących nadchodzące lepsze dni. Możemy się zbuntować. Chodź za mną.

Mam odpowiedzi. Mamy różne grupy sparingowe, które starają się polepszyć życie w Izraelu zgodnie ze swoją filozofią tego, jak powinno wyglądać. Grupą, która w 164 r. wzniosła się na szczyt, są Machabeusze i Hasmoneusze.

Występują pod kilkoma nazwami. Zatem jest to dynastia Hasmoneuszy. Najstarszy syn, zwany młotem.

Ale Machabeusze to imię, które chcesz zapamiętać. Hasmoneusze, Machabejczycy. A w 164 zdobyli dość mocy, by zbuntować się, odzyskać świątynię i ponownie ją poświęcić.

A w grudniu 164 roku ponownie poświęcono oczyszczoną świątynię podczas ośmiodniowego święta, które Żydzi nadal obchodzą każdego roku. To Chanuka. Więc z tym jest powiązane to wydarzenie.

To odbudowa świątyni pod rządami Machabeuszy , czyli Machabeuszy, buntu Machabeuszy. To 164. OK.

To cała historia. I mówisz, że po prostu studiujemy Księgę Daniela. Jak to się stało, że się tak zgubiłeś? Cóż, wizje Daniela to pokazują.

Być może teraz oni też widzą więcej , ale z pewnością widzą wiele takich wydarzeń. I tak Daniel widzi te wizje i je zapisuje. Mamy zapis tego horroru, który nas czeka.

To ludzie, którzy właśnie wychodzą z wygnania. Zostawili po prostu horror. A Daniel ma nadchodzące wizje większego horroru.

Jest to więc przyspieszony kurs historii pokazujący, jak Księga Daniela, która przypada na ten okres, opisuje wydarzenia, które miały miejsce w tym okresie, ale także przedstawia wizje przyszłości, które głównie przypadają na ten okres. Dobra. To dużo historii, ale myślę, że pomaga nam to zorientować się, gdzie Księga Daniela pasuje do Biblii, pod względem tej historii, a nawet pod względem historii starożytnej.

Myślę więc, że na tym zakończymy ten wykład, a potem wrócimy i przyjrzymy się niektórym z tych pytań interpretacyjnych bardziej szczegółowo.

To jest dr Wendy Widder podczas jej nauczania na temat Księgi Daniela. To jest sesja 1, Wprowadzenie do Daniela.